

udvikler sig den forkerte Vej, vil være endnu stærkere medansvarlig for dets samlede Resultat af disse tre Faktorer, Diskontoforhøjelsen, Kreditindskrænkningen og den stadige Valutastigning, nemlig den uhyre Byrde for det indenlandske Erhvervsliv og ikke mindst for det indenlandske Forbrug gennem en Fordyrelse af Lefefoden, af alle Leveomkostninger her i Landet.

Jeg tror derfor ikke, at man paa Forhaand skal anvende de Synspunkter, som jeg før henviste til, i den traditionelle Debat om Told kontra Frihandel, og jeg har straks for mit eget Vedkommende villet slaa fast, at det ikke er dette Spørgsmaal, der foreligger, det er et helt andet, det er nu at begrænse Prisstigningen her i Landet.

Men naar man fra Statens Side — ikke som det ærede Medlem, der talte før, sagde, dikterer Diskontoforhøjelsen eller godkender den, thi det er der, som man ved, ikke Tale om, men dog, lad mig sige, tolererer den, saa giver man ikke just Udtryk for den samme Omsorg for Forbrugernes Vel, for Lefefodens Billiggørelse her i Landet, som lyser ud gennem ens principielle Modstand mod en generel Toldforhøjelse.

Jeg tror, man i den nuværende Situation bør gøre sig klar, hvorledes Valutasituationen i og for sig virker overfor et Land, hvis Møntvæsen jo er fuldkommen sundt i sin indre Kærne, saaledes som heldigvis Danmarks er. De høje udenlandske Valutaer vil, hvis de virker frit, af sig selv komme til at hemme Importen og komme til at sætte en Præmie paa Eksporten, derved skulde Vatutakuren, om jeg saa maa sige, regulere sig selv. Men hvis man kunstigt forøger Befolkningens Købeyne, skærer man selvfølgelig Forbindelsen mellem de to samvirkende Faktorer over, og man opnaar, at denne Valutamisère, Valutakuren, som er en økonomisk Naturkur, ikke kan virke. Jeg sigter her til det System med Lønningernes Fastsættelse efter Pristallet, som er indført her til Lands. Hvis man kunde tænke sig, saaledes som der fra visse Sider er fremkommet Røster om, at man suspenderede Pristallet, vilde man sikkert faa en god — ikke moralsk god, men nationaløkonomisk god — Grund for en Regulering af Valutaforholdet. Men jeg ønsker samtidig at tilføje, at fra vor Side maa vi selvfølgelig tage Afstand fra at lade en saadan Kur virke; det vilde betyde, at man lod de forbrugende Klasser, de fastlønnede, Embedsmændene, Funktionærerne, o. s. v. og delvis hele Arbejdsklassen, betale denne Kur, medens hele denne Regulering stod paa.

Af sociale, politiske og almenneskelige Grunde maa man derfor afvise en saadan Tanke.

Tilbage bliver der at gribe ind overfor Importen, saaledes som altsaa baade den højtærede Finansminister og Venstres Ordfører saa klart gjorde Rede for var deres Hensigt, og saaledes som der fra konservativ Side er Ønske om, at man vil gøre i endnu højere Grad.

Naar man ser paa de Midler, man ude omkring har grebet til for at stabilisere Erhvervslivet og modarbejde et Valutafald, ser vi jo, at i samtlige de Lande, der har deres Toldsystemer overvejende anlagt paa Vægttoldsatser, har de enten simpelt hen multipliceret Vægttoldsatserne med en bestemt Koefficient, Frankrig, Belgien gentagende Gange, først med 3, saa med 5 — eller man er gaaet over til den ogsaa af den sidste ærede Taler omtalte Fortoldning efter Guldværdi som i Italien, Tyskland, Spanien og nu sidst i Norge. De Fortrin og de Vanskeligheder, der knytter sig til en Fortoldning efter Guldværdien, skal jeg senere komme til; men jeg vil gerne fremhæve, at vi maa gøre os det fuldkommen klart, at en Begrænsning af Importen nu er en Nødvendighed, og at man kun har to Veje at gaa, nemlig den Vej, ad hvilken Regeringen med dette Lovforslag har taget et saa stort Skridt, nemlig Toldvejen, og den Vej, som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg omtalte, nemlig Importreguleringsvejen. Andre Veje er der ikke i denne Situation.

Jeg vil straks overfor det ærede Medlem Hr. Borgbjerg gøre den Bemærkning, at han, der var saa glad for Importreguleringen, tog Virkningerne i Cigarfaget til Fordel for den, Virkninger, der jo ogsaa har gavnet det paagældende Fags Arbejdere særdeles meget, medens samtidig det ærede Medlem med megen Indignation og hele den Harme, han kan mobilisere, vendte sig mod Tanken om Told. Jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det, der har gavnet i dette Fag, og det, som neppe Arbejderne i dette Fag begræder, og det, som har konsolideret hele denne Industri, er den vedtagne Krisetold, der betød godt en Fordobling af den normale Told, en Told, der bragte baade Industrien og Statsmagten ud over de Vanskeligheder, som ogsaa vi maa erkende klæber ved Importreguleringsystemet. Jeg vil i det hele taget gerne om Importreguleringsystemet sige, at det maaske vel er muligt at gennemføre en Importregulering